

Capítol 1

Un cotxe d'època es va aturar davant del palau de Buckingham. La senyoreta Bubble i en Vincent van baixar del vehicle. Anaven molt elegants.

La inventora portava un abric amb la bandera britànica i un barret de pèl negre, molt semblant als que feia servir la guàrdia reial. En Vincent havia triat una jaqueta del mateix color, que li va semblar perfecta per a l'ocasió, i uns pantalons de quadres escocesos. La senyoreta Bubble duia tres corbs dins una gàbia.

—Creus que s'han marejat? —li va preguntar en Vincent.

—Espero que no. El viatge ha estat llarg, però ells estan acostumats a volar. Oi que sí, amics?

Els corbs no van contestar, però semblaven contents. Tot d'una, s'havien presentat a casa de la senyoreta Bubble, i un d'ells duia una carta al bec. La remitent era una vella coneguda:

Estimada senyoreta Bubble,
Necessito que vinguis immediatament al palau de Buckingham.

La teva amiga,

Elizabeth II per la gràcia de Déu, sobirana del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord i dels seus altres regnes i territoris, cap de la Mancomunitat de Nacions i Defensora de la Fe.

Elizabeth II

«Oh! És més llarga la llista de títols que no pas el text de la carta», havia pensat la senyoreta Bubble en llegir-la el dia anterior. Sabia que a la reina li agradava molt lluir els seus càrrecs. La inventora no desatenia mai una petició de socors, i, encara menys, d'una vella amiga, així que no hi va donar més voltes: viatjarien de Lapònia a Londres. D'això, però, feia un dia.

Des d'aleshores, havien fet les maletes, havien agafat un taxi i un avió, havien discutit amb un

home molt antipàtic que no els permetia portar els corbs a bord i havien agafat un altre taxi, i, en aquell moment, per fi, ja eren davant del palau. El portal d'accés es va obrir. Dos guàrdies molt seriosos van escortar la senyoreta Bubble i en Vincent fins a la porta de l'edifici. El nen no entenia per què anaven vestits d'aquella manera. I encara li entrava menys al cap que portessin aquells barrets tan aparatosos. Eren com el de la senyoreta Bubble però de la talla XXL. Semblaven molt incòmodes. I devien pesar força.

—Però com poden caminar així? Fixa-t'hi! Els barrets els tapen els ulls —va xiuxiuejar a la senyoreta Bubble—. És impossible que puguin veure res amb aquests plomalls gegants encasquetats al cap!

—No són plomalls. S'anomenen *bearskins*. S'utilitzen des de l'època de Napoleó.

A en Vincent li sonava el nom de Napoleó, però no tenia gaire clar qui era aquell individu. Tampoc no li interessava gaire, però. El que sí que li va interessar va ser aquella paraula anglesa: *bearskin*.

—Per què es diuen així? —va preguntar amb certa timidesa.

—T'explicaré una cosa, Vincent. Aquí tenen costums i tradicions que per a nosaltres són difícils de comprendre. Els barrets dels soldats es fa-

briquen amb pell d'os. I no pot ser la pell d'un os qualsevol; ha de ser d'un os negre del Canadà.

En Vincent va fer uns ulls com unes taronges. Estava horroritzat. La senyoreta Bubble li havia ensenyat a estimar i respectar els animals. Li semblava incomprendible que per fabricar un barret s'hagués de matar un os.

—D'un os mascle —va matisar la senyoreta Bubble—. Tret dels barrets dels oficials, que són d'ossa.

—I per quin motiu? —va preguntar en Vincent amb un fil de veu.

—Perquè el pèl d'ossa és més llarg, i això permet distingir els soldats de rang més elevat. Els que duen barret de pèl llarg són oficials.

—El teu barret també és d'os? —En Vincent temia el pitjor.

—Què dius ara! És clar que no! Per qui em prens? T'explicaré un secret: a mi no m'agrada gens que matin ossos per fer barrets. Per això he portat una carpeta amb uns quants dibuixos de barrets de pell sintètica per a la guàrdia reial. La reina es refia del meu criteri, però aquí és complicat canviar certs costums. Ho intentarem, d'acord?

En Vincent va mirar de reüll el guàrdia que caminava a la seva dreta.

—Escolti, senyor! Li agraden els ossos? —li va preguntar.

Però el soldat no li va respondre. Ni tan sols el va mirar.

—Ei, senyor guàrdia! Que parlo amb vostè!
—va insistir en Vincent estirant-li la casaca.

—Perds el temps. No pot parlar —li va explicar la senyoreta Bubble.

—Per què? Que és mut?

La senyoreta Bubble es va aguantar les ganes de riure.

—No, no és mut. Durant les guàrdies, no els està permès parlar, i tampoc somriure ni canviar de posició.

—I esternudar?

La senyoreta Bubble va fer que no amb el cap.

—I plorar?

—Plorar, tampoc.

—I gratar-se?

—Res de res. Ni tan sols anar al lavabo.

A en Vincent cada vegada li costava més comprendre les normes d'aquell lloc. I només acabaven d'arribar!

—Pobres... —va murmurar.

Un home gran va obrir la porta del palau.

Caminava molt dret, com un espagueti cru. Va fer una reverència molt pomposa per saludar la senyoreta Bubble i en Vincent.

—Benvinguts al palau de Buckingham. Acompanyin-me, sisplau.

Descriure un palau és com intentar descriure una selva, però de manera refinada. Hi ha tantes coses sorprenents que és impossible anomenar-les una per una. Tot resplendeix, des de les sabates dels majordoms fins a les baranes de les escales. Les estances són tan grans com camps de futbol, i et venen ganes d'agafar uns patins i posar-te a rodar d'una banda a l'altra fent piruetes. Hi ha llums amb petits cristalls de colors, catifes d'estampats exòtics, retrats de gent amb aire d'importància, gerros de porcellana xinesa, canelobres, més retrats de gent amb aire d'importància... El que no hi ha són aranyes. És impossible trobar-ne cap. Suposo que al palau hi deu haver una persona que es dedica exclusivament a caçar les bestioles de vuit potes. És una professió ben curiosa, això de ser caçador d'aranyes!

L'home amb posat d'espagueti es va disculpar i va demanar als convidats que s'esperessin uns minuts. Aniria a avisar la reina. En Vincent estava tan entretingut amb tot el que hi havia al seu voltant que no li va fer ni cas.

—Què et sembla aquest lloc? —li va preguntar la senyoreta Bubble.

—Doncs una passada! —va respondre.

—Saps quantes habitacions hi ha en aquest palau? Set-centes setanta-cinc.

—Uau! —va exclamar en Vincent—. Són moltes habitacions!

—Setanta-vuit cambres de bany. Set-centes seixanta finestres i mil cinc-centes catorze portes. També hi ha una sala del tron, un saló de ball, una oficina de correus, un cinema, una consulta mèdica i una galeria d'art.

—Ho dius de broma, oi? —En Vincent no es podia creure totes aquelles dades.

—Parlo molt seriosament.

—I tu com ho saps, tot això?

La senyoreta Bubble va tardar uns instants a respondre, com si necessités pensar-se molt bé la resposta. Va observar fixament en Vincent i li va dir:

—Perquè he viscut aquí.

